

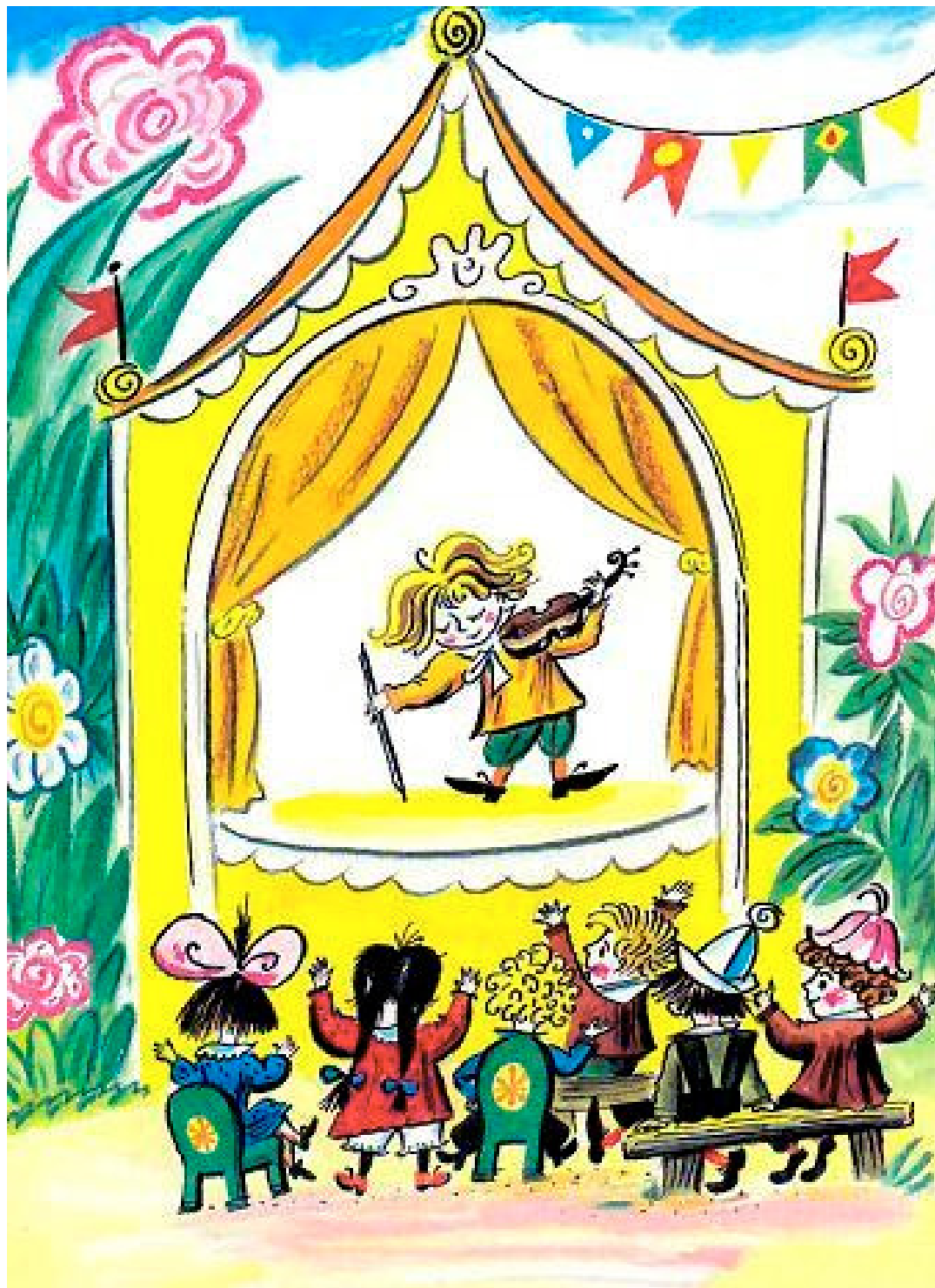
איך טיפשוני ניסה לנגן.

נ. נוסוב

אתם זוכרים בוודאי את הסיפור על הגמד טיפשוני, שניסה לנהוג במכונית מי סודה. ואם עדיין לא קראתם אותו, חפשו את הסיפור ושם תמצאו פרטים מדויקים על עיר פרחונית, עיר של הגמדים, ועל הגמדים שבבית ברחוב חמניות. אזכיר לכם רק, כי כל דבר שטיפשוני ניסה לעשות, עשה אותו לא נכון, בלי מחשבה ולפעמים לגמרי

להפך. כי הוא הרי היה טיפשוני. רבים סיפרו שראשו של טיפשוני ריק לגמרי, וזה כמובן לא נכון, כי אילו כך היה, איך יכול היה לחשוב? אמנם הוא חשב תמיד לא נכון, אבל נעליים הוא נעל על רגליים ולא על ראש, וגם לכך צריך קצת לחשוב. טיפשוני לא היה בעצם בחור כל כך גרוע. הוא מאוד רצה ללמוד, אך הוא לא אהב להתאמץ לשם כך. הוא רצה לדעת הכל בבת אחת, בלי לעבוד ובלי ללמוד הרבה, והרי בכך לא יכול להצליח אפילו הגמד החכם ביותר. הגמדים אהבו מאוד מוסיקה והגמד גוסליה היה מוסיקאי מעולה ביותר. היו לו כל מיני כלי נגינה והוא ניגן עליהם לעתים קרובות. כולם שמעו את הנגינה שלו ושיבחו אותו מאוד. טיפשוני קינא בו ולכן ביקש אותו: "אנא גוסליה, תלמד אותי לנגן. גם אני רוצה להיות מוסיקאי." "אלמד אותך" הסכים גוסליה "ועל איזה כלי אתה רוצה לנגן?"

"ומה הקל ביותר ללמוד?"
"על בלליקה."
"אז תן לי בלליקה ואנסה."
גוסליה נתן לו בלליקה. טיפשוון פרט על המיתרים

ואחר כך אמר "לא, בלליקה מנגנת יותר מדי
בשקט. תן לי משהו אחר, יותר חזק."

נתן לו גוסליה כינור. טיפשון הוביל את הקשת על
המיתרים ואמר שוב "ואין שום דבר שמנגן יותר
חזק?"
"אולי חצוצרה" ענה גוסליה.
"תן אותה, ננסה."
גוסליה נתן לו חצוצרה, גדולה מאוד, מנחושת.
טיפשון נשף בה והיא הרעישה!
"זה כלי נגינה טוב!" שמח טיפשון "מנגן בקול רם!"
"אז אלמד אותך לנגן בחצוצרה, אם רצונך בכך"
הסכים לו גוסליה.
"למה ללמד? אני יודע גם כך" ענה טיפשון.
"לא, לא, אינך יודע."
"יודע, יודע! הנה שמע!" קרא טיפשון ונשף
בחצוצרה בכל הכוח "בו-בו-בו! טו-טו-טו!"
"אתה סתם מחצרף ולא מנגן" ענה לו גוסליה.
"איך זה 'אינני מנגן'?" נעלב טיפשון "אני מנגן, וגם
טוב מאוד! חזק!"
"אוך, אתה! לא חשוב לנגן חזק. חשוב לנגן יפה."
"אבל הנגינה שלי דווקא יפה!"
"לגמרי לא יפה" אמר גוסליה "אני רואה שאינך

בכלל מתאים להיות מוסיקאי.
"איך זה לא מתאים!" התחיל לכעוס טיפשון "אתה
אומר זאת כי אתה מקנא. אתה רוצה שרק אותך
ישמעו וישבחו."

"לא נכון!" ענה גוסליה "אם אתה חושב שלא נחוץ
ללמוד, קח את החצוצרה ונשוף כמה שתרצה.
בסוף ימאס לך?"
"ואני אנגן!" ענה טיפשון. הוא המשיך לנשוף

בחצוצרה, וכיוון שלא ידע לנגן, חצוצרה צווחה,
חרקה, שרקה ונהרה.
גוסליה שמע, שמע, ובסוף נמאס לו. הוא לבש את

חזיית קטיפה שלו, קשר את הפרפר שבמקום
העניבה שלו והלך לחברים.
בערב, כשכל הגמדים חזרו הביתה, טיפשוון שוב

לקח את החצוצרה והתחיל לנשוף בה כמה שרק
עמד לו הכוח: "בו-בו-בו! דו-דו-דו!"

"אנא, תפסיק" ביקשו כל הגמדים שבבית "לך מכאן
עם החצוצרה המתועבת!"
"לאן ללכת?"
"לך לשדות ונגן שם."
"בשדה אף אחד לא ישמע" אמר טיפשון.
"ואתה רוצה שישמעו אותך?"
"בוודאי."

"אז צא לרחוב. השכנים ישמעו אותך."
טיפשון יצא לרחוב והתחיל לנגן מול בית השכנים.
אלא שהשכנים ביקשו לא להרעיש תחת החלונות
שלהם. הוא הלך לבית אחר, אבל גם משם גירשו
אותו. הלך לבית שלישי וכשמשם ניסו לגרש אותו
ניגן דווקא להכעיס. השכנים יצאו מהבית ורדפו
אחריו. בקושי הצליח לברוח מהם עם החצוצרה
שלו.

מאז טיפשון לא ניגן יותר בחצוצרה.
"לא מבינים את המוסיקה שלי" אמר "עוד לא בגרו
מספיק למוסיקה שלי. כשיתבגרו, יבקשו בעצמם,
אבל אז יהיה כבר מאוחר. לא אנגן יותר."

"מה הרעש הזה?" שאלו כולם.
"זה לא רעש" ענה טיפשון "אני מנגן!"
"תפסיק מיד! קרא זנייקה הגמד "אוזניים כואבות
מהמוסיקה שלך!"
"זה לכן שעוד לא התרגלת לנגינה שלי. כשתתרגל,
כאב אוזניים יפסק."
"אני לא רוצה להתרגל. אין לי צורך בכך!"
אלא שטיפשון לא הקשיב לו והמשיך לנגן
"בו-בו-בו! חר-חר-חר! בי-בי-בי!"